

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/49/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3516200979
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3516200979.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členiek senátu JUDr. Márie Prikrylovej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu K. U., nar. X.XX.XXXX, trvalý pobyt D. XXX/XX, XXX XX K., právne zastúpeného JUDr. R. C., advokátom, so sídlom kancelárie M. XXX/X-X, XXX XX S. C., proti žalovanému DAGA service s.r.o., so sídlom Klčové 40/2090, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, IČO 44 952 279, právne zastúpenému URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO 36 646 181, o zaplatenie 1 148 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 12C/28/2016-91 zo dňa 1. júna 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1 145,35 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 145,35 eur od 18.9.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, **p o t v r d z u j e .**

II. Odvolací súd odvolanie žalovaného proti výroku II., ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol, **o d m i e t a .**

III. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým priznal žalobcovi právo voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, **m e n í** tak, že žalobcovi sa proti žalovanému **p r i z n á** v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu **98 %**.

IV. Žalobcovi sa proti žalovanému **p r i z n á** v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1 145,35 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 145,35 eur od 18.9.2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, vo výroku II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku III. priznal žalobcovi právo voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením **p o** právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Podanú žalobu, ktorou sa proti žalovanému domáhal zaplattenia sumy 1 148 eur s príslušenstvom odôvodnil tým, že je spolu so svojou manželkou R. U., nar. X.X.XXXX, bezpodielovým spoluvlastníkom pozemkov „C“ KN vedených na LV č. XXX, nachádzajúcich sa v okrese S., v obci K., v katastrálnom území K., zastavaných plôch a nádvorí : parcela č. XXXX/XX, č. XXXX/X, č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX a č. XXXX/XXX s celkovou výmerou 395 m². Žalovaný je výlučným vlastníkom budovy súp. č. 55, postavenej na parcele č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/XXX, parc. č. XXXX/XXX a tiež prístrešku nezapísanom na LV postavenom na parcelách č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX a XXXX/X. Žalovaný využíva všetky vyššie uvedené parcely v jeho vlastníctve, a to bez existencie nájomnej zmluvy uzavretej medzi nimi a bez uhrádzania finančnej náhrady za užívanie predmetných nehnuteľností, čím sa žalovaný na jeho úkor už dlhé roky bezdôvodne obohacuje. Dňa 26.1.2016 vystavil žalobca žalovanému faktúru č. 26012016 na sumu 1 148 eur, ktorou mu fakturoval sumu titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie predmetných parciel za obdobie od 7.2.2014 do 26.1.2016, výšku ktorého určil v zmysle znaleckého posudku č. 22/2013 vyhotoveného v rovnakej veci vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp.zn. 4C/72/2012. Predmetného nároku s rovnakým právnym dôvodom sa musel žalobca proti žalovanému domáhať aj v iných konaniach, kde síce nebol žalovaný vlastníkom nehnuteľností, no vlastníkom bola iná spoločnosť s rovnakým personálnym prepojením. S poukazom na list vlastníctva č. XXX k.ú. K., z ktorého vyplýva, že nehnuteľnosť a medzi nimi aj parcelu č. XXXX/XX nadobudol legálne kúpnu zmluvou ešte v roku 2010. Žalovaný spochybňuje vlastnícke právo žalobcu, čo však doposiaľ nepreukázal.

Za nedôvodné považoval žalobca tvrdenie žalovaného, že svoju stavbu neužíva. Stavba žalovaného stojí na pozemku žalobcu. Nie je pravdou, že žalobca bráni žalovanému v prístupe do jeho budovy. Cez bránu, ktorá nebýva zamknutá, je normálny prístup na pozemok, pričom žalovaný sa môže kedykoľvek k svojmu majetku dostať. Poukázal na to, že žalovaný sa nikdy nedomáhal prístupu na pozemok. Predmetom žaloby je bezdôvodné obohatenie za obdobie od 7.2.2014 do 26.1.2016, pričom žalovaný nepreukázal, že mu žalobca v uvedenom období obmedzoval prístup. K obmedzeniu prívodu vody v minulosti došlo v dôsledku neplatenia spotrebovanej vody zo strany žalovaného ani na základe predchádzajúcich upomienok, pričom žalovaný spotreboval pri výkone svojej podnikateľskej činnosti obrovské množstvo vody (práčovňa a čistiareň). Žalovaný užíva bez právneho dôvodu nehnuteľnosť žalobcu zastavanú jeho stavbou dlhodobo. Už v roku 2007 bol právny predchodca žalovaného Okresným súdom Považská Bystrica v konaní sp.zn. 4C/120/2007 zaviazaný zaplatiť mu 42 840 Sk s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie predmetnej parcely, rovnako i v konaní vedenom pod sp.zn. 6Ro/9/2011 v sume 1 593,31 eur s príslušenstvom. Ten istý súd v konaní vedenom pod sp.zn. 10C/1/2010 zaviazal žalovaného k zaplatteniu sumy 2 655,52 eur s príslušenstvom za užívanie predmetnej parcely a v konaní vedenom pod sp.zn. 4C/72/2012 zaviazal žalovaného na zaplattenie sumy 1 593,31 eur s príslušenstvom. Naposledy vo veci vedenej pod sp.zn. 4C/237/2014 bol právny predchodca žalovaného zaviazaný k zaplatteniu sumy 476,37 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca poukázal tiež na to, že povinnosť žalovaného zaplatiť nevznikla vystavením faktúry, ale získaním bezdôvodného obohatenia v sume 1 148 eur. Z tohto dôvodu žalobca požaduje bezdôvodné obohatenie vo výške nájomného, ktoré by žalovaný musel platiť, keby bola nájomná zmluva uzatvorená, pričom výšku nájomného odvodzuje od znaleckého posudku. Žalobca už dlhodobo vedie spory v súvislosti s uplatnením nároku na bezdôvodné obohatenie na tom skutkovom základe, že na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobcu je postavená stavba, ktorá je vo vlastníctve žalovaného a žalovaný odmieta uzatvoriť nájomnú zmluvu. Do momentu vypracovania znaleckého posudku požadoval bezdôvodné obohatenie vo výške obvyklom v danom mieste. V areáli na pozemkoch žalobcu sa nachádzajú aj iné stavby, ktoré patria žalobcovi a tieto žalovaný prenajíma za vyššie nájomné, ako požaduje žalobca v tomto spore. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného, že žalobca nadobudol pozemky v rozpore so zákonom, žalobca uviedol, že žalovaný na preukázanie tvrdenej skutočnosti nepredložil žiaden dôkaz. Z údajov katastra vyplýva, že žalobca nadobudol pozemky kúpnu zmluvou, pričom kataster je verejne dostupný, takže žalovaný si mohol tieto údaje zistiť a podniknúť príslušné právne kroky, pritom k spochybneniu vlastníckeho práva žalobcu nepodnikol žiadne kroky. Poukázal na zámennú zmluvu zo dňa 4.10.2006 uzatvorenú medzi R. D. a M. D., v zmysle ktorej v bode 11 zmluvy je výslovne konštatované, že predmetom zámeny sú okrem iných aj parcely KN C XXXX/XXX a /XXX. Parcely č. XXXX/XXX a XXXX/XX žalobca nadobudol kúpnu zmluvou zo dňa 4.3.2000 ako pôvodné PKN parcely č. XXXX a č. XXXX. Návrh žalobcu na doplnenie dokazovania predložením osvedčovacích listín nepovažoval žalobca za dôvodný, keďže na LV č. XXX je v časti B ako titul nadobudnutia uvedené osvedčenie, avšak toto sa netýka parciel pod predmetnou budovou. Žalované sú nehnuteľnosti zastavané budovou v rozsahu 355 m² a

zastavané prístreškom 24 m². Žalovaný doposiaľ vlastníctvo žalobcu nespochybnil podaním určovacej žaloby. Žalovaný kupoval predmetnú budovu bez pozemku s vedomím, že patrí konkrétnym vlastníkom. Žalobca v minulosti vykonal viacero pokusov o usporiadanie vzájomných vzťahov, boli podávané návrhy na odkúpenie budovy, avšak neúspešné. Strany sa nedohodli na cenových podmienkach. Taktiež boli aj pokusy o dohodu ohľadom odplaty za užívanie pozemku pod budovami, bezvýsledne. Z uvedeného dôvodu je žalobca nútený podávať žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. Ani raz žalovaný súdom uloženú povinnosť dobrovoľne nezaplátil, žalobca sa nárokov domáhal až v exekučnom konaní.

3. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že nehnuteľnosť v k.ú. K. neužíva, pretože k nej nemá prístup. Stavba bola ohradená plotom a neumožňuje majiteľovi nehnuteľnosti prístup a jej riadne využívanie, pričom oplotenie bolo vybudovaná v rozpore s ustanoveniami stavebného zákona. Žalobca k predmetnej stavbe, ktorá nie je užívaná, vybuďoval oplotenie, od ktorého predchádzajúci vlastníci ani žalovaný nemajú kľúč, pričom od uvedeného momentu sa budova neužíva a postupne chátra. Stavba žalovaného má pridelené súpisné číslo, je legálne postavená na pozemku, ktorý je dnes evidovaný na žalobcu. Predchádzajúci vlastníci kúpili budovu od bývalého PD S. v likvidácii a v tom čase nebol žalobca vlastníkom žiadneho pozemku pod stavbou žalovaného. Žalovaný sa neobohatil na úkor žalobcu. Nevidí dôvod, pre ktorý by jeho vlastnícke právo k stavbe malo byť podradené vlastníctvu žalobcu k pozemku. V čase nadobudnutia vlastníctva k danej nehnuteľnosti nebol žalobca vlastníkom pozemkov a pre žalovaného nie je známe, akým právne možným spôsobom žalobca k uvedeným pozemkom nadobudol vlastníctvo. Nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcom žalovaný spochybňuje, keďže spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva malo byť vydržanie. Preto síce formálne, ako vlastníci, môže byť zapísaný žalobca, ale jeho vlastnícke právo v tomto smere navrhol preukázať predložením nadobúdacieho titulu žalobcu k pozemkom, na ktorých sa nachádza budova žalovaného. V právnom štáte nemôže požívať ochranu vlastnícke právo pozemkov, nadobudnuté pochybným spôsobom v čase, keď vlastníctvo k budove už prináležalo právnenému predchodcovi žalovaného. Podľa názoru žalovaného ide o zneužitie práva a k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu u žalovaného nedošlo. Ďalej uviedol, že faktúra môže byť podľa zákona č. 222/2004 Z.z. vystavená len ako podklad zdaniateľného plnenia, no žalovaný si u žalobcu nič neobjednal a žalobca mu nič neplnil, preto vystavenie faktúry žalobcom považuje za scestné. Podľa žalovaného nie je žalobca tým, kto trpí ujmu v dôsledku stavby na jeho pozemku (pritom sa jedná o legálnu stavbu), ale žalobca je tým, kto sa snaží z tejto situácie ťažiť. Žiadal, aby žalobca predložil nadobúdací titul k pozemkom pod budovou žalovaného. Navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu, že v tomto prípade sa žalobca stal vlastníkom nehnuteľnosti, ktorá už bola obmedzená existenciou legálnej stavby a teda žiadna ujma mu nevznikla. Je pravdou, že žalovaný kupoval budovu, avšak v tom čase parcela pod budovou nebola scelená, bola vo vlastníctve viacerých vlastníkov a bola tvorená viacerými parcelami. K nadobudnutiu došlo aj na základe niekoľkých kúpnych zmlúv, no aj na základe niekoľkých osvedčení o právnom stave a nie je zrejmé, akým spôsobom došlo k sceleniu a akým spôsobom žalobca túto parcelu nadobudol a usporiadal si k nej vlastnícke vzťahy. Žalovaný nadobudol vlastnícke právo k budove od spoločnosti PD S. v likvidácii a deň na to došlo k rokovaniu, predmetom ktorého bolo rozdelenie pozemkov ako i rozdelenie prístupu, ktoré sa robilo na mieste samom. Predložil súdu výpis z katastrálnej mapy o usporiadaní areálu. Zároveň poukázal na to, že v areáli za oplotením sa nachádza strážny pes, pred vchodom do jeho budovy sú uložené ťažké kovové platne a na jedných dverách je zámok. V minulosti musel tiež ukončiť podnikanie, pretože dochádzalo zo strany žalobcu ku konaniam, ako napr. odpojenie budovy od vody, keď musel riešiť nové napojenie, ktoré ho doviedlo k ukončeniu podnikania. V súčasnosti mu s budovou vznikajú len náklady, nie je schopný nájsť si nového nájomcu. Dôvodom prečo v minulosti zaplatil nájomné uložené súdom bola skutočnosť, že mu nič iné nezostávalo, keďže mal zazmluvnené vzťahy a boli od neho závislí jeho zamestnanci. Žalovaný považuje žalobu za šikanóznou, pretože ide o uplatňovanie práv v rozpore s dobrými mravmi. Stavba žalovaného je bývalým vlastníctvom PD K., ktoré užívalo pozemky nielen pod stavbou, ale aj ostatné v rámci areálu v K.. V tomto smere považuje obmedzenie vlastníctva pozemku spôsobené samotným stavebným konaním. Je vylúčené, aby išlo o ochranu vlastníka pozemku pred vlastníkom stavby, keďže obe vlastnícke práva požívajú rovnakú právnu ochranu. Tvrdenie žalobcu, ktorý nadobudol obmedzené vlastnícke právo k pozemku stavbou, o tom že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil nepovažuje za správne.

4. Z dokazovania vykonaného výsluchom strán sporu, oboznámením žaloby, písomných vyjadrení strán sporu a listinami, mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca je zapísaný na LV č. XXX k. ú. K. ako bezpodielový spoluvlastník pozemkov všetkých parcel uvedených na LV v podiele

1/1-iny. Žalovaný je vlastníkom budovy súp. č. XX postavenej na parcele č. XXXX/XX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a tiež prístrešku postavenom na parcelách XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/X, ktorý nie je zapísaný na LV, vlastnícke právo ku ktorému však žalovaný v konaní nepoprel. Stavby vo vlastníctve žalovaného sú na ploche vo výmere 395 m². V rozhodnom období žalovaný za užívanie predmetnej nehnuteľnosti žalobcovi neplatil. Žalobca faktúrou č. 26012016 zo dňa 26.1.2016, splatnou dňa 29.1.2016, fakturoval žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov a prístupovej cesty za obdobie od 7.2.2014 do 26.1.2016 sumu 1 148 eur. Z pripojeného spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 4C/72/2012 súd prvej inštancie zistil, že rozsudkom č.k. 4C/72/2012-128 zo dňa 11.6.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/190/2013-141 zo dňa 30.7.2014 bol žalovaný zaviazaný k zaplateniu sumy 582,12 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania ročne od 27.9.2011 do zaplatenia a k náhrade trov konania titulom vydania bezdôvodného obohatenia právnym predchodcom žalovaného - spoločnosťou TITUS, s.r.o. v likvidácii, pretože užíva nehnuteľnosti žalobcu bez existencie nájomnej zmluvy a bez uhrádzania finančnej náhrady za ich užívanie. Pri určení výšky náhrady nájomného za 1 m² vychádzal súd zo znaleckého posudku znalca z odboru stavebníctva Ing. N. F., ktorý stanovil výšku nájomného na hodnotu 1,47 eur za 1 m². Predmetom znaleckého úkonu bolo určenie všeobecnej hodnoty nehnuteľností - parcely: KN C XXXX/XXX zastavené plochy a nádvoria vo výmere 47 m², KN C XXXX/XXX zastavené plochy a nádvoria vo výmere 103 m², KN C XXXX/XXX zastavené plochy a nádvoria vo výmere 61 m², KN C XXXX/XX zastavené plochy a nádvoria vo výmere 144 m², KN C 1665/144 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 12 m², KN C XXXX/XXX zastavené plochy a nádvoria vo výmere 4 m², KN C XXXX/X zastavené plochy a nádvoria vo výmere 10 m², KN C XXXX/XXX zastavené plochy a nádvoria vo výmere 10 m², KN C XXXX/XXX zastavené plochy a nádvoria vo výmere 4 m² a KN C XXXX/XXX zastavené plochy a nádvoria vo výmere 1 m².

5. Zistený skutkový stav právne posúdil súd prvej inštancie podľa § 451 ods. 1, 2 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že plnenie bez právneho dôvodu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia založenou na tom, že medzi zúčastnenými osobami chýba od počiatku právny vzťah, ktorý by zakladal právny nárok na predmetné plnenie, ktoré môže spočívať napríklad v tom, že bolo niečo dané alebo bolo v prospech niekoho konané. O obohatení možno hovoriť vtedy, ak v dôsledku takéhoto plnenia pripadla majetková hodnota tomu, komu bolo plnené, v dôsledku čoho v jeho majetku došlo buď k zvýšeniu aktív alebo k zníženiu pasív, prípadne sa jeho majetkový stav nezmenšil, hoci by sa tak za bežných okolností stalo. Príkladom plnenia bez právneho dôvodu je aj užívanie cudzieho pozemku bez nájomnej zmluvy či iného titulu oprávňujúceho užívať cudziu vec; prospech vzniká tomu, kto realizuje užívateľské oprávnenie a neplatí za to úhradu a jeho majetkový stav sa teda nezmenšil o prostriedky vynaložené v súvislosti s právnym vzťahom, ktorý zakladá právo veci užívať. Takýto užívateľ samozrejme nie je schopný spotrebované plnenie v podobe výkonu práva užívania cudzej veci vrátiť a je preto povinný nahradiť bezdôvodné obohatenie peňažnou formou. Výška peňažnej náhrady musí pritom vychádzať z finančného ocenenia prospechu, ktorý strane užívaním veci vznikol. Majetkovým vyjadrením tohto prospechu je finančná čiastka, ktorá zodpovedá čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase na užívanie veci, spravidla formou nájmu, a ktorú by nájomca bol povinný plniť podľa platnej nájomnej zmluvy.

6. Súd prvej inštancie uzavrel, že žaloba bola žalobcom podaná dôvodne a tejto, okrem nepatrnej časti, vyhovel. Konštatoval, že je nesporné, že žalovaný v období od 7.2.2014 do 26.1.2016 užíval časti nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXX k.ú. K. o výmere 395 m², ktorá je v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcu a jeho manželky v podiele 1/1-iny bez právneho dôvodu, pričom predmetné nehnuteľnosti užíval bez uzatvorenej nájomnej či inej zmluvy, čím sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, v dôsledku čoho mu vznikol podľa § 451 Občianskeho zákonníka záväzok vo vzťahu k žalobcovi bezdôvodné obohatenie vydať. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, keď v okamžiku poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti, stratil svoje právne účinky (odpadol). Okamžikom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu

dôjde, je povinný takto získaný prospech. Hodnota bezdôvodného obohatenia bola určená za obdobie od 7.2.2014 do 26.1.2016, t.j. 718 dní pri hodnote 1,47 m² za rok v súlade s cenou stanovenou znaleckým dokazovaním (výška obvyklého nájmu pozemku) za užívanie nehnuteľnosti žalobcu vo výmere 395m², a preto súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť 1 145,35 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

7. V odseku 12. odôvodnenia súd prvej inštancie súčasne uviedol, že uplatňovanie práva z bezdôvodného obohatenia nerieši podstatu - kolíziu medzi vlastníctvom stavby a vlastníctvom pozemku, avšak obe strany nadobúdali vlastníctvo k nehnuteľnostiam, pričom mali vedomosť, že pozemok je zaťažený stavbou a na druhej strane, že nie je totožný vlastníkom stavby a pozemku pod stavbou. Obe strany tým, že sa nevedia dohodnúť na finančnej stránke prevodu vlastníctva, resp. výšky nájomného, udržiavajú stav kolízie medzi vlastníctvom stavby a vlastníctvom pozemku, a preto ich konanie súd nemôže vyhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré by nepoživalo súdnu ochranu.

8. V odseku 13. odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na to, že ide o sporové konanie, dôraz je kladený na plnohodnotnú realizáciu dispozičnej zásady, pričom bez návrhu môže súd v spore vykonať dôkaz iba vo výnimočných prípadoch. Z hľadiska dôkaznej iniciatívy je zásadný § 185 ods. 2 a 3 CSP, v zmysle ktorého súd bez návrhu dôkazy nevykonáva. Výnimkou sú iba dôkazy vyplývajúce z verejných registrov a zoznamov (ods. 2) a dôkazy vykonané pri skúmaní procesných podmienok, vykonateľnosti navrhovaného rozhodnutia a pri zisťovaní cudzieho práva. Žalovaný namietal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vo vzťahu, ku ktorým si žalobca uplatnil nárok, avšak súdu prvej inštancie žalovaný nepredložil dôkazy, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že žalovaný (správne má byť žalobca) nie je vlastníkom.

9. Za použitia § 563, § 517 ods. 1 prvá veta, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., keď je nepochybné, že ide o peňažný dlh, s ktorého plnením je žalovaný v omeškaní, súd prvej inštancie priznal žalobcovi proti žalovanému zákonný úrok z omeškania nasledujúcim dňom po doručení žaloby žalovanému (dňa 17.9.2016), nakoľko žalobca nepreukázal, že žalovaného vyzval na zaplatenie.

Za kvalifikovanú výzvu na zaplatenie považoval súd prvej inštancie žalobu. V súlade s § 563 Občianskeho zákonníka uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % zo sumy 1 145,35 eur od 18.9.2016 do zaplatenia (základná úroková sadzba ECB platná ku dňu vzniku omeškania bola vo výške 5 %) a vo zvyšnej časti žalobu na zaplatenie úrokov z omeškania zamietol. Lehotu na splnenie uložených povinností stanovil súd prvej inštancie podľa § 232 ods. 2 CSP s poukazom na skutočnosť, že neboli zistené podmienky pre určenie dlhšej ako zákonnej lehoty.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže súd žalobe nevyhovел len v nepatrnej výške je žalobca úspešnou stranou sporu, a preto súd priznal žalobcovi právo na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Uviedol, že výkon práv a povinností nesmie bezdôvodne zasahovať do práv iných. Žalobca nemôže požadovať domnelé nároky len preto, že na svojom pozemku jestvuje legálna stavba, pretože sa jednalo o stav právny, ktorý nastal v dôsledku vecnoprávneho obmedzenia vlastníckeho práva predchádzajúcich vlastníkov pozemku. Žalovaný zároveň zdôraznil, že k stavbe žalovaného sa nedá dostať, pretože žalobca svoje pozemky oplotil a žalovanému patrí len holé vlastníctvo, nemá kľúč od brány, neužíva vlastnú stavbu, pretože žalobca robí všetko pre to, aby žalovaný nemohol stavbu užívať (fotodokumentácia v spise). V situácii, kedy vecné právo - vlastníctvo žalovaného stojí oproti rovnako kvalitatívnemu právu žalobcu, nemožno jedno právo preferovať pred druhým, ale treba skúmať aj súlad s dobrými mravmi, ktoré možno vidieť vo forme nadobudnutia, odplatnosti nadobudnutia a forme vecnoprávneho obmedzenia pozemku zastavením legálnej stavby. Žalovaný súčasný stav nezapríčinil a žalobca vydržal a zamenil svoje pozemky za už pozemok zastavaný. Žalovaný sa domnieva, že v samotnej vecnoprávnej rovine existencia stavby spojenej so zemou pevným základom na pozemku vytvára vo vzťahu k pozemku situáciu obdobnú spracovaniu veci (pozemok a

stavba nie sú jednoduchým spôsobom oddeliteľné) s tým, že pozemok ako taký spracovaním nezanikne, iba v zastavanej časti sa stane fakticky nevyužiteľným a do pôvodného stavu je ho možné uviesť len s ťažkosťami, preto sa musí vlastník rozhodnúť, či stavbu na pozemku umiestni alebo nie. V prevažnej väčšine právnych poriadkov oprávnenosť stavby na cudzom pozemku je kreovaná vecnoprávnym inštitútom práva stavby. Bežnou situáciou v konaní pred súdom je tá situácia, že v prípade existencie stavby na cudzom pozemku, je žalovaný vlastník stavby výlučne na vydanie majetkového prospechu týkajúcej sa užívania cudzieho pozemku

(vo výške zodpovedajúcej spravidla obvyklému nájomnému) bez ohľadu na reštitučný nárok, t.j. docielenie odstránenia protiprávneho stavu. Vlastník pozemku reflektuje v žalobe len reparačné pravidlo, bez ohľadu na pravidlo reštitučné. Podľa názoru žalovaného reparačné nároky možno vyvodzovať len súčasne s nárokmi reštitučnými, keďže sú svojou povahou v tomto špecifickom prípade vzájomne komplexne previazané. V týchto súvislostiach sa nemôže presadiť tendencia redukcionizmu na jednoduchú všeobecnú úpravu bezdôvodného obohatenia. Aj vlastníkovi stavby musí byť zaručená minimálna ochrana jeho legitímnych očakávaní (dobromyseľnosti) a nemôže sa dostať do stavu, že nebude môcť dosiahnuť usporiadanie vzťahov s vlastníkom pozemku, ktorý bude po ňom, napr. každý mesiac, požadovať majetkový prospech spôsobený nemožnosťou užívania pozemku. Žalovaný poukázal na nedostatok vecnej legitímácie vlastníka stavby na dosiahnutie usporiadania s vlastníkom pozemku cez § 135c Občianskeho zákonníka. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne.

12. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 15.3.2019 k odvolaniu žalovaného uviedol, že odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. Argumenty, ktoré použil žalovaný v odvolaní už použil v rámci dokazovania pred vydaním napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie sa s nimi v rozsudku vypořiadal, najmä v odsekoch 11. a 12. odôvodnenia rozsudku aj s konštatovaním, že ide o sporové konanie a strany sa nevedia dohodnúť na úprave práv k pozemku. Ich konanie súd nemôže vyhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré by nepoživalo súdnu ochranu. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj tvrdením žalovaného, že mu žalobca bráni užívať jeho stavbu. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že aj keď je pozemok oplotený, žalovaný má k stavbe prístup cez bránu, čo aj využíva. Z prednesov žalovaného v konaní vyplýva, že nemá snahu právne riešiť vzniknutý problém, respektíve sa dohodnúť. Podľa názoru žalobcu v odvolaní žalovaný v ničom neodôvodnil nesprávne právne posúdenie veci. Odvolanie nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, čo je dôvodom na jeho odmietnutie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

13. Vyjadrenie žalobcu zo dňa 15.3.2019 bolo doručené žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu dňa 12.4.2019. Žalovaný ďalšie vyjadrenie v odvolacom konaní nepodal.

14. Súdne konanie o žalobe žalobcu proti žalovanému o zaplatenie 1 148 eur s príslušenstvom právnym titulom bezdôvodného obohatenia začalo dňa 8.2.2016 doručením žaloby súdu prvej inštancie podľa § 82 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.) v znení neskorších predpisov.

15. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

16. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

17. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

18. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

19. Odvolací súd postupoval v odvolacom konaní v súlade s prechodným ustanovením § 470 ods. 1 CSP podľa tohto zákona, pričom v súlade s § 470 ods. 2 CSP posudzoval procesné podmienky, úkony súdu a strán sporu do 30.6.2016 podľa v tom čase platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov. Odvolací súd tak rešpektuje základné princípy CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov a naplnenie princípu právnej istoty odvolacieho konania, ktoré začalo za platnosti a účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok 2 ods. 1, 2 CSP).

20. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

21. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenie Občianskeho zákonníka žalobe vyhovel v časti o zaplatenie 1 145,35 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 18.9.2016 do zaplatenia a v časti o zaplatenie 2,65 eur a uplatneného úroku z omeškania zo sumy 1 148 eur od 30.1.2016 do 17.9.2016 žalobu zamietol (vo zvyšnej časti podľa výroku II. rozsudku). Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku a v rámci postupu podľa § 387 ods. 2 CSP uvádza :

23. Základom rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti skutkových a právnych záverov vyjadrených v napadnutom rozsudku uvádza, že rozsudok súdu prvej inštancie má všetky náležitosti riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril k nároku uplatnenému žalobcom a k použitej obrane žalovaného, zdôvodnil dôvody, na základe ktorých tento nárok vo výške 1 145,35 eur s príslušenstvom žalobcovi priznal, žalobe v tejto časti vyhovel a na základe ktorých vo zvyšnej časti uplatneného nároku s príslušenstvom žalobu zamietol. Pri aplikácii § 387 ods. 2 CSP nie je odvolací súd povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie isté skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005). V súlade s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky dal súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku odpoveď na podstatné a právne významné okolnosti dané v sporevej veci. Vo vzťahu ku konaniu pred odvolacím súdom a k odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu je potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 115/2003 z 3. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, ale len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/2005 zo 16. marca 2005 „... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na

tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní...“.

24. Vychádzajúc z obsahu spisu, skutkového stavu zisteného a preukázaného vykonaným dokazovaním, vrátane vyjadrení strán sporu (písomné vyjadrenie žalovaného zo dňa 3.10.2016 k žalobe, písomné vyjadrenie žalobcu zo dňa 30.3.2017, ústne vyjadrenia žalobcu a žalovaného aj prostredníctvom právnych zástupcov na pojednávaní dňa 25.9.2017, dňa 27.3.2018 a dňa 14.5.2018) ako prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany je odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, toho názoru, že v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca preukázal, že žalovaný užíval v období od 7.2.2014 do 26.1.2016 časti nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k.ú. K. o výmere 395 m² bez právneho dôvodu, čím sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil a v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka je povinný bezdôvodné obohatenie vydať žalobcovi.

25. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca tvrdil a predloženými listinami : výpis z LV č. XXX k.ú. K., obec K., okres S., kúpna zmluva zo dňa 5.6.2001 (V XXX/XXXX s dňom vkladu 6.6.2001), zámenná zmluva zo dňa 4.10.2006 (V1576/06 s dňom vkladu 20.10.2006) a kúpna zmluva zo dňa 4.3.2000 (V 272/2000 s dňom vkladu 13.3.2000), ktorými vykonal súd prvej inštancie dokazovanie, preukázal, že spolu s manželkou nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva okrem iných nehnuteľností v k.ú. K. - pozemky KNC parc.č. XXXX/XX, parc.č. XXXX/XXX, parc.č. XXXX/XXX, parc.č. XXXX/XXX, parc.č. XXXX/XXX, parc.č. XXXX/XXX, parc.č. XXXX/XXX a parc.č. XXXX/X, na ktorých bola v čase ich nadobudnutia už postavená stavba súp.č. XX na KNC parc.č. XXXX/XX, zapísaná na LV č. XXX k.ú. K., obec K., okres S., ktorú na základe kúpnej zmluvy zo dňa 7.2.2014 (V 317/14) nadobudol do vlastníctva žalovaný. Kúpnu zmluvou zo dňa 5.6.2001 (V 720/2001) nadobudol žalobca spolu s manželkou pôvodnú pkn. parc.č. XXXX, orná pôda o výmere 994 m², jej výlučnou vlastníčkou v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy bola P. N. na základe osvedčenia o dedičstve D XXXX/XX. Kúpnu zmluvou zo dňa 4.3.2000 (V 272/2000) nadobudol žalobca spolu s manželkou pôvodnú pkn. parc.č. XXXX, orná pôda o výmere 694 m², jej výlučným vlastníkom bol v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy A. E. na základe osvedčenia o dedičstve D 488/96. Zámennou zmluvou zo dňa 4.10.2006 nadobudol žalobca s manželkou okrem iných KNC parc.č. XXXX/XXX, parc.č. XXXX/XXX a parc.č. XXXX/XXX k.ú. K. v celosti. Z preukázaných dôkazov súd prvej inštancie správne uzavrel, že na strane žalobcu ako vlastníka predmetných pozemkov je aktívna vecná legitímácia. Na predmetných pozemkoch (situácia v katastrálnej mape - č.l. 30 a č.l. 77 spisu) sa podľa tvrdenia žalobcu prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní dňa 27.3.2018 nachádza stavba súp.č. XX vo vlastníctve žalovaného a okrem tejto stavby na pozemkoch žalobcu a jeho manželky KNC č. XXXX/XX, XXXX/XXX, XXXX/XXX nachádza prístrešok žalovaného a medzi stavbou súp.č. XX a prístreškom sú spevnené plochy na KNC parc. Č. XXXX/XXX a parc.č. XXXX/XXX. Pozemky (označené parcelné čísla), na ktorých sa nachádza prístrešok žalovaného a spevnené plochy sú vytvorené z pôvodných pkn. parc.č. XXXX a XXXX, ku ktorým nadobudol žalobca a jeho manželka vlastníctvo vyššie označenými kúpnyimi zmluvami (V 272/2000 a V 720/2001). V intenciách týchto dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie (odsek 3. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) potom súd prvej inštancie taktiež správne uzavrel, že na strane žalovaného ako vlastníka stavby súp.č. XX a prístrešku je pasívna vecná legitímácia. Otázkou pasívne legitimovanej strany sporu sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v uznesení zo dňa 17.6.2019 sp.zn. 8Cdo/186/2018, v ktorom posudzoval dovoľáciu otázku vo vzťahu pasívnej vecnej legitímácii subjektu povinného vydať bezdôvodné obohatenie užívaním cudzieho pozemku bez právneho titulu umiestnením stavby na ňom so záverom, že bezdôvodne sa obohacuje skutočný vlastník stavby na cudzom pozemku, kedy k jeho obohateniu dochádza už zo samotného titulu vlastníckeho práva, ktoré zakladá jeho oprávnenie užívať stavbu.

26. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné, že užívanie pozemkov vlastnícky patriacich žalobcovi v bezpodielovom spoluvlastníctve v celosti, na ktorých je vybudovaná stavba žalovaného súp.č. XX a prístrešok, bolo vykonávané medzi stranami bez platnej nájomnej zmluvy. Užívanie cudzej veci žalovaným, v danom prípade žalobcom označených a špecifikovaných pozemkov v k.ú. K., bez právneho dôvodu zakladá zákonný zodpovednostný vzťah z bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom obohatenie spočíva práve v tom, že žalovanému sa dostalo majetkovej hodnoty, ktorá už v okamihu jej získania nebola v súlade s právom a preto žalovanému vznikla povinnosť poskytnúť žalobcovi za toto užívanie peňažnú náhradu podľa § 458 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, nakoľko majetkovú hodnotu nebolo možné vydať. Na tomto mieste sa odvolací

súd plne stotožňuje s názormi, ktoré uviedol súd prvej inštancie v odsekoch 10. a 11. odôvodnenia rozsudku.

27. Vzhľadom na obsah odvolania a odvolacích tvrdení, v ktorých žalovaný nenamietal výšku bezdôvodného obohatenia, obdobie, za ktoré bolo bezdôvodného obohatenie uplatnené, ani úrok z omeškania čo do právneho dôvodu a výšky, odvolací súd vo vzťahu k dôvodnosti ich priznania žalobcovi proti žalovanému po preskúmaní konštatuje správnosť skutkových a právnych záverov uvedených v odsekoch 14. až 18. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

28. V rámci zákonného postupu podľa § 387 ods. 3 druhá veta CSP vyhodnotil odvolací súd odvolacie tvrdenia žalovaného, ktorými odôvodňoval odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP ako nedôvodné. V súvislosti s odvolacími tvrdeniami žalovaného odvolací súd predovšetkým uvádza, že tieto tvrdenia žalovaný prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolacie tvrdenia žalovaného smerujúce k spochybneniu vlastníckeho práva žalobcu k pozemkom hodnotil odvolací súd ako všeobecné, bez konkretizácie skutkových okolností a právnych názorov na danú vec, bez konkrétnych vecných a časových súvislostí. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednávací zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nespĺnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkaznou povinnosťou sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkaznej povinnosti (dôkazného bremena) je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporového konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkaznej povinnosti (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj jej nositeľa. Odvolací súd v súvislosti s nespĺnením dôkaznej povinnosti žalovaným nezistil v odvolacom konaní žiaden dôvod na odklon od názorov súdu prvej inštancie uvedených v odseku 13. odôvodnenia rozsudku.

29. Za nedôvodné považoval odvolací súd aj odvolacie tvrdenia žalovaného o tom, že reparačné nároky možno vyvodzovať len súčasne s nárokmi reštitučnými, keďže sú svojou povahou v tomto špecifickom prípade vzájomne komplexne previazané a s tvrdením, že na strane vlastníka stavby je nedostatok vecnej legitímácie na dosiahnutie usporiadania s vlastníkom pozemku cez § 135c Občianskeho zákonníka. Predmetné ustanovenie upravuje problematiku neoprávnenej stavby na cudzom pozemku ako osobitný prípad spracovania vecí, keď niekto stavia na cudzom pozemku bez toho, aby mu svedčil titul umožňujúci zriadiť stavbu na cudzom pozemku. Daný posudzovaný spor v medziach predmetu konania nespadá pod právny režim § 135c Občianskeho zákonníka a aplikácia tohto zákonného ustanovenia neprichádza v danom spore do úvahy.

30. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení žalovaného konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku I. jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku I. vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

31. Odvolanie žalovaného proti výroku II., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol, odvolací súd podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou pre nespĺnenie podmienky podľa § 359 CSP. Právo strany sporu, žalobcu alebo žalovaného, je v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku obmedzené a toto obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie sa priznáva strane sporu len v prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Pri posudzovaní, či je rozhodnutie vydané v neprospech žalobcu, sa budú posudzovať iné skutočnosti ako v prípade, či je rozhodnutie vydané v neprospech žalovaného. V danej veci prichádzalo do úvahy na strane žalovaného, ktorý si proti žalobcovi neuplatnil žiaden protinárok (vzájomnou žalobou) posudzovanie tzv. materiálnej ujmy, ktorá sa určuje tým, či vydané rozhodnutie svojím obsahom znevýhodňuje žalovaného, či právne účinky rozhodnutia zhoršujú právne postavenie žalovaného a či preto je na jeho strane

možnosť požadovať na súde vyššie stupňa odchylné rozhodnutie vo svoj prospech. Zamietnutím časti uplatneného nároku o zaplatenie 2,65 eur a uplatneného úroku z omeškania zo sumy 1 148 eur od 30.1.2016 do 17.9.2016 nedošlo na strane žalovaného k žiadnej tzv. materiálnej ujme a právne účinky vydaného rozhodnutia (výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie) vôbec nezhoršujú právne postavenie žalovaného.

32. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobcovi priznal právo proti žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, považuje odvolací súd za vecne nesprávny, pretože dôsledne nerešpektuje zásadu zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a mieru úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. S účinnosťou od 1.7.2016 príslušné ustanovenia Civilného sporového poriadku upravujúce trovy konania a ich náhradu, najmä § 255 ods. 2 CSP nerieši situáciu neúspechu len v nepatnej časti, ale rozoznáva v prípade čiastočného úspechu, len pomerné rozdelenie trov. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie túto zásadu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nerešpektoval a bez opory a bez závislosti od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu rozhodol o nároku na náhradu trov konania v prospech žalobcu podľa § 255 ods. 1 CSP. Nesprávne právne posúdenie v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania vyhodnotil odvolací súd ako zákonný dôvod na zmenu výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP a žalobcovi ako čiastočne úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu a neúspechu žalobcu, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje úspech 99 % a neúspech 1 %, s výsledným rozsahom 98 %.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu

oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).